

in pa Štrige, izvestno bi se bil razpustil tudi glasbeni zavod, kateri je bil že itak osnovan v tujem duhu. Lisinski je svojim prijateljem večkrat igral razne stvari iz svojega „Porina“, katerega je bil dovršil že tri dejanja. Dasi ga ni nič kaj mikalo več nazaj v Prago, nagovoril ga je vendar Štriga, da se je vrnil v jeseni l. 1849. zopet tje, da dovrši svoje nauke. Prišedši tje je pa tako obolel, da je bilo njegovo življenje v nevarnosti. Ko je toliko okreval, da je mogel na pot, vrnil se je o božiču zopet v Zagreb, kjer je ostal do vel. travna l. 1850. Vel. travna leta 1850. je

odšel nazaj v Prago, kjer se je marljivo pripravljaval za izkušnjo in pridno nadaljeval „Porina“. Sam ban Jelačić je posredoval, da bi Lisinskega pustili k izkušnji, vendar zaman: ravnateljstvo konservatorija ni uslišalo njegove prošnje. To je Lisinskega razjezilo, da se je takoj povrnil v domovino. Dobil pa je od svojih učiteljev K. F. Piča in I. F. Kittla privatna spričevala, katera dokazujejo njegovo veliko marljivost, izredno nadarjenost in lepo glasbeno znanje. Prinesel je s seboj iz Prage tudi gotovo partituro opere „Porin“-a. (Konec.)

Med peklom in zemljo.

Nad večnim prepadom zavrženi duh
Visi na kostelih perotih;
Iz teme peklenske mu bje na sluh
Jokanje tuleče po kotih.

Obraz se nabere mu v zloben nasmeh:
„Vso ljubim, kar v peklu je stražim
Adamove dece, trohneče v grobeh —
A živo na svetu sovražim.

Sovražim globoko takó iz srcá,
Da vso bi najrajši pogubil;
Sovražim, kot on le sovražiti zna,
Ki niti v nebesih ni ljubil.“

A spodaj odzove zamolkel se jek:
„Prijatelja nimaš na sveti?
Oh, raznih jezikov, stanov in oblek ...
Kakó bi vse mogel prešteti!

Mar njega ne ljubiš, čegaver pohot
Sto žrtev nedolžnih oskvrne,
Ki laskern pase svoj tolsti život,
Popiva iz kupe srebrne?“

„Ne ljubiš brezsrčnih človeških sinov“,
Glas drugi zemljane mu riše,
„Ki rogajo tožbam se solznatih vdov,
Sirote podijo iz hiše?“

In tretji mu vpije iz ognja trpin:
„Ne pomniš nič več ubojnikov?
Obudi na tate, sleparje spomin,
Na hlapce brezdušnih malikov!

Mar njega ne ljubiš, ki brata mrzi,
Zavida mu slednji požirek,
Škrtaje preklinja, le tebe časti,
Kot dobrega vsega izvirek?“

„Molčite!“ podzemeljski vzklikne glavar,
„Jaz sam vem za sleharno zmoto.
A tega ne umete dosti nikdar,
Kakó jaz zavidam — dobroto.

Kako jaz trpim in bom vedno trpél,
Da najti ni móči človeka,
Ki v sebi nič dobrega ne bi imel,
Kot jaz ne od davnega veka.“

„To iskro dobrote le človek imej“,
Klicar ga tolaži četrti,
„Gorela mu bode — kaj veš ti — doklej,
In kaj ga li čaka po smrti?“

Pa delaj pokoro trdó in zvestó,
Ni vreden on tvoje zavisti;
Zlotvorov, ki vpijejo v dalnje nebó,
Kakó se na zemlji očisti?“

„Kako iznebode se duševnih gob?“
Naguba se sátanu čelo.
„Kdor stopi na brezna najskrajnejši rob,
Mar breznu že padel je v žrelo?“

Kako se očisti, to človek ve sam. —
Kar meni in vam ni mogoče,
Vrniti se k Bogu iz kletih premam,
On more, še more, če — hoče. —“

In lic pobledelih zavrženi duh
Na črnih se spušča perotih,
In vedno glasneje mu bije na sluh
Jokanje tuleče po kotih.

Anton Medved.